Veredicte

XXI PREMI DE POESIA IBN HAFAJA

Aquesta estada salvatge

L'autor

Josep Manel Vidal (l'Alcúdia de Crespins, 1965) és mestre i escriptor. La seua producció literària se centra en el camp de la poesia i en el dels relats breus. El 2008 va obrir el blog literari *Filant prim*, reconegut el 2010 com a millor blog de literatura en català de les comarques centrals valencianes.

El 2011 va publicar *El teu nom és un ésser viu*. Posteriorment ha rebut el Premi Josep Maria Ribelles per *La fràgil arquitectura dels teus gestos*, el Premi Antoni Ferrer per *El cor mineral de la margarida* i el Premi de Poesia Festa d'Elx per *Aquelles solituds d'on veníem*. El 2018 va guanyar el Premi de Poesia Maria-Mercè Marçal amb *L'endemà de totes les fosques*. En narrativa, és autor de *La llum de les estrelles mortes*, Premi Soler i Estruch 2016, i de *Tots els dies seran setembre*.

L'obra

Tard o d'hora arriba el moment de mirar el món i no apartar els ulls. Ni davant la tragèdia, ni davant la injustícia, ni davant el sofriment que hem aprés a acceptar com una part inevitable de la vida.

Aquesta estada salvatge és un poemari que transita per les ferides del nostre temps: les guerres, l'exili, la pobresa, la violència del poder i la indiferència amb què sovint contemplem el dolor dels altres. Però també per les ferides més íntimes: les absències, la memòria, la malaltia i la fragilitat d'una existència sempre exposada a la pèrdua.

Amb una veu que oscil·la entre la indignació i el desconcert, entre la denúncia i el desassossec, Josep Manel Vidal construeix una poesia de consciència i resistència, que no busca el consol fàcil ni renuncia a interrogar-se sobre les nostres responsabilitats.

Veredicte

El veredicte del jurat

El jurat ha valorat d'*Aquesta estada salvatge* la força expressiva i el compromís ètic d'una veu poètica que s'enfronta, sense concessions, a les ferides obertes del món contemporani. La guerra, l'exili, la pobresa, la injustícia i la pèrdua hi troben una transposició literària d'una gran intensitat emocional, articulada a través d'un imaginari ric i poderós i d'un llenguatge de notable densitat simbòlica.

Mitjançant l'alternança de prosa poètica i vers lliure, així com el diàleg constant amb altres veus i tradicions literàries, l'autor construeix un univers coherent i d'alta exigència estètica que transforma el dolor i la indignació en matèria poètica. El poemari reivindica la paraula com un espai de memòria, consciència i resistència, i converteix l'experiència individual en una reflexió col·lectiva sobre les fractures del nostre temps.

Declaracions del guanyador

«*Aquesta estada salvatge* va nàixer d'una sensació d'impotència que, a poc a poc, es va tornar insuportable. Em sentia interpel·lat per tot allò que passava al meu voltant, commogut, aclaparat, gairebé ofegat per una realitat que se'm tirava al damunt sense deixar-me la més petita possibilitat de fer-hi res. Només mirar. Contemplar la barbàrie. I em feia por que aquella contemplació silenciosa acabara convertint-se en una forma d'acceptació.

En el fons, *Aquesta estada salvatge* és el testimoni d'una incomoditat profunda amb el món que habitem, però també amb nosaltres mateixos, amb aquesta facilitat inquietant que tenim per adaptar-nos a l'horror i continuar vivint. He escrit el llibre per retornar la capacitat de commoure'ns, de sentir vergonya, de no considerar inevitable tot allò que és profundament injust. Perquè estic profundament convençut que escriure és només això: una manera de no participar, amb el silenci, en la normalització de la barbàrie.»